

De eieren

Een verhaal van Christian Deterink

“Kijk eens wat ik hier vind”, klonk de stem van John. Hij stond tussen wat struikgewas, zo’n twintig meter van de omgevallen boomstam waarop Elske zich vermoeid had neergezet. Zijn rode T-shirt was nog net zichtbaar tussen de bladeren.

“Wat is het, schat?”, vroeg Elske nauwelijks geïnteresseerd, terwijl ze met anatomische precisie een mandarijntje pelde. Ze voelde zich moe en had behoefte aan rust. Toen ze vanochtend hadden besloten een wandeling te maken in het bos, had ze nog niet vermoed dat het zo’n zware tocht zou worden. Ze waren al bijna twee uur onderweg en waren nogal afgedwaald. Ze had geen idee meer waar ze waren.

“Het zijn eieren”, klonk de gesmoorde stem van haar man vanuit de bosjes.

“Kom je fruit nou opeten...”, zei Elske met een vleugje irritatie.

“Nee, kom eens. Dit is echt...” John maakte zijn zin niet af en slaakte een verschrikte kreet. Elske legde het mandarijntje weg en stond verontrust op.

“John?” Ze hoorde niets en zag hem ook niet meer. Meer geërgerd dan echt bang schudde ze haar hoofd en werkte zichzelf door de bosjes. Opgelucht zag ze dat John gehurkt zat voor de brede stam van een eik.

Haar man draaide zijn hoofd naar haar om en had een verbaasde blik in zijn ogen.

“I-ik kreeg iets in mijn gezicht, toen ik één van die eieren wilde pakken. Het leek wel...”

Hij maakte zijn zin wederom niet af, blijkbaar afgeleid door het ei dat hij in zijn handen had.

“Wat leek het wel?”, vroeg Elske vermoeid, wensend dat ze ergens anders was.

“... alsof ze zichzelf verdedigden...”

Elske schoot in de lach, “Dat is bespottelijk, John.” Haar blik viel op het ei dat John aaide alsof het een huisdier was. Het was een raar ei, dat moest ze nageven. Zo groot dat John het met twee handen nog net kon omvatten. Groenig, met zwarte punten erop. Ze had geen idee van welk dier het moest zijn.

“Het maakt ook niet uit, het deed geen pijn”, vervolgde John, terwijl hij het ei weer teruglegde in een wirwar van takken en twijgen die met een beetje fantasie was aan te merken als een nest.

Elske draaide zich al weer half om, “Gaan we?”

John, nog steeds gebogen boven het nest hief zijn hand achterwaarts op, “Nog even.”

“Nog even wat?” Elske probeerde haar irritatie niet langer te verbergen.

“Ik probeer te bedenken hoe ik ze allemaal mee krijg.”

Elske draaide zich als door een wesp gebeten om. “Je gaat me toch niet vertellen dat je ze mééneemt, hè?”

John keek haar met een verontschuldigende glimlach aan, “Ik kan ze hier toch niet

onbeschermd achterlaten? Wie weet wat er dan mee gebeurt...”

Elske keek hem verbaasd aan. Ze was inmiddels bekend met John's tijdelijke bevestigingen, maar tot nu waren die beperkt gebleven tot elektronische gadgets en dingen voor de auto; manningingen. Nog nooit had John enige bijzondere interesse getoond voor de levende natuur.

“Ik heb het, geef me je tas.”

Ze wist even niet waar hij het over had. Toen merkte ze dat ze de rugzak nog steeds om haar schouders had. Zo goed als leeg, want alle etenswaren lagen uitgestald bij de omgevallen boomstam.

“Die vieze dingen in mijn goeie tas?”, zei ze vol walging.

“Ja, dat maken we thuis wel schoon. Kom nu maar!” John had nu die onverbetterlijke blik in zijn ogen die hij altijd had als hij zijn zinnen op iets had gezet. Tegenstribbelen was zinloos, wist ze.

Met een nijdige zwaai gooide ze de tas zijn kant uit. John begon er uiterst omzichtig de eieren in te leggen. Er was iets in zijn blik dat ze niet kon thuisbrengen. Iets onbekends, waar ze bijna bang van werd... Ze liep terug naar haar picknickplek en besloot het van zich af te zetten.

De volgende avond, het was maandag, had Elske net het avondeten gereed, toen John de woonkamer kwam binnenlopen. Hij had twinkelende ogen van opwinding en een grote doos onder zijn armen geklemd.

“Hoi. Kijk eens wat ik heb gekocht?”

Elske veegde haar handen af en liep dichterbij. John zette de doos op de grond en maakte die aan de bovenkant open. Een machine, was alles wat Elske ervan kon maken. Was John weer eens gegrepen door een nieuw elektronisch snuffje? Ze vond het geruststellend dat John blijkbaar weer normaal deed.

“En, weet je wat het is?”, vroeg hij enthousiast.

Ze schudde met haar hoofd.

“Het is een broedmachine!”

“Een wat...?”

John keek haar monter aan, “Ik ga proberen de eieren uit te broeden. Zien wat er gebeurt... Het is ook zonde ze zo in de garage te laten liggen...”

Elske was die gekke eieren alweer bijna vergeten.

“Gooi die krenge toch in de groene klike, John. Wat hebben we eraan? Het zijn vast wat gewone ganzeneieren of zo....”

John keek haar verontwaardigd en verwijtend aan, alsof hij wilde zeggen: “Hoe kun je dat nou zeggen?”

Elske maakte een boze wegwerpbeweging. “En als je het zonde vindt breng je ze maar naar een kinderboerderij of zo. Ik wil hier zo'n broedmachine niet.”

“Hij staat maar in de garage”, zei John. Hij pakte de doos alweer op om ermee weg te lopen. “Hou jij het eten even warm, dan installeer ik dit ding even. Zo gepiept!”

En voor Elske het wist was hij alweer weg. Ze bleef een tijd staan, serieus overwegend of haar man zijn verstand begon te verliezen.

Het was ergens diep in de nacht van woensdag op donderdag dat Elske met een schok overeind schoot in bed. Ze zweette over haar hele lichaam en voelde haar hart bonzen. Ze

probeerde haar ademhaling weer onder controle te krijgen, terwijl ze in het duister staarde. Zo'n nachtmerrie had ze nog nooit gehad. Ze wreef in haar ogen. Godallemachtig...

John lag nog naast haar te slapen, maar eveneens nauwelijks rustig. Zelfs in het donker zag ze de vertrokken grimas op zijn gezicht en de wilde bewegingen van zijn ogen onder de oogleden. Verontrust schudde ze hem wakker. Hij slaakte wat verwarde kreten en keek toen Elske verwonderd aan.

“Nachtmerrie?”, fluisterde ze.

John keek haar aan: “Jij ook”, zei hij, als een constatering.

“De ergste die ik ooit heb gehad”, zei Elske. “Het ging over... monsters ... met van die grote vleugels... als van vleermuizen...”

John knikte opnieuw.

Elske vertelde verder over wat ze allemaal in haar droom had gezien. Hoe de monsters weerloze mensen achtervolgden. En hoe ze met hun afzichtelijke malende kaken die vervolgens aan stukken scheurden.

“Maar het ergste van alles, waren die...”

“...wezenloze felrode ogen”, vulde John aan, “van die ogen zoals vliegen die hebben...”

Elske keek hem verbaasd aan, “Hoe weet je dat?”

John legde een arm om haar schouder, “Omdat ik dezelfde droom heb gehad.”

Ze bleven lange tijd roerloos diep onder de dekens liggen en hielden elkaar stevig vast.

Het was zaterdag toen Elske in haar oude Hondaatje Civic (‘Visstick’, noemde ze ‘m altijd) van haar werk op de kaasboerderij terug naar huis reed. Ze repeteerde nog eens wat ze tegen haar man wilde zeggen als ze thuis kwam. “John, ik wil die eieren het huis uit. Als niet vandaag dan wel morgen! Op de één of andere manier vind ik ze echt heel onplezierig, naar zelfs. En die stomme broedmachine neemt ook veel te veel plaats in, de garage staat al veel te vol. Weet je eigenlijk wel dat we allebei slecht slapen sinds we die verdomde eieren in huis hebben? Nachtmerries hebben? Ik heb er gewoon een slecht gevoel over, John. Het is die eieren eruit, of ik eruit!”

Zoiets zou het moeten worden. Als ze al de kans kreeg het hem te zeggen, want John leek de laatste tijd nauwelijks nog aandacht voor haar te hebben. De afgelopen avonden was hij vooral in de garage te vinden, om te “kijken hoe de eieren erbij liggen”, zoals hij het zelf zei. John had haar gisteravond zelfs nog een verjaardagsfeestje, waar ze samen naar toe moesten, laten afzeggen, omdat hij zich zogenaamd niet lekker voelde. Maar ook die avond was hij niet bij de eieren weg te slaan geweest.

Elske reed hun straat in en zag de Lexus van John meteen geparkeerd staan. Hij was dus gewoon thuis. Een beetje zenuwachtig parkeerde ze er achter en zag dat de deur van de garage wagenwijd open stond. Dat was vreemd! Ze stapte snel uit, liep de garage in en zag in één oogopslag dat de broedmachine er niet meer stond! Opluchting maakte zich van haar meester. John was eindelijk verstandig geworden: Goddank! Ze liep het huis binnen, maar ze kon hem nergens vinden. Ze begon hem te roepen en ten slotte klonk er een gesmoord antwoord van boven. Elske rende de trap op en vond hem in de logeerkamer. Haar adem stakte in haar keel, want het logeerbed was op zijn kant gezet en op die plaats stond nu... de broedmachine! En hierin lagen de eieren, die verdomde eieren.

“W-wat?”, haperde ze.

John stond op en klopte zijn handen af aan zijn broek. “Hoe vind je het?”

“Hoe vind je het?”, herhaalde ze hem, “Verschrikkelijk! Ik wil dat ding hier weg, meteen!”

“Hier zijn de eieren veiliger en warmer...”, deelde John haar mee, alsof hij haar protest niet had gehoord.

Elske hapte naar adem en kon niets meer uitbrengen.

“... en zo zijn ze dichterbij, zodat ik ze beter kan beschermen”, voegde John hier aan toe.

“Ik wil die eieren het huis uit!”, gilde Elske nu woedend. John schrok op alsof hij in een soort roes had gezeten en keek haar verwonderd aan. Toen veranderde zijn blik en lag er een mengeling woede en angst in.

“Je blijft van de eieren af, Elske!”

De manier waarop hij het zei, gaf haar kippenvel. Het was bijna... boosaardig... Voor het eerst in hun vijf jaar huwelijk was ze een beetje bang voor John. En dan maakte haar weer boos: “Oh, je zoekt het maar uit...”, gromde ze en ze draaide zich op haar hakken om en liep weg.

Die nacht kwam ze pas laat thuis. Ze was wezen uithuilen bij haar beste vriendin Karin. Kannen thee hadden ze samen gedronken, terwijl Elske haar hele verhaal had verteld. En Karin had ten slotte haar verzekerd dat er toch niets ergs kon zijn aan een paar eieren en dat ze moest proberen in een goed gesprek met haar man tot een verstandige oplossing te komen. Een huwelijk kon toch niet stuk lopen op zoiets?

Om John niet wakker te maken, deed ze het licht in de slaapkamer niet aan en kleepte zich in het donker uit. Net toen ze onder de lakens wilde glijden, schrok John wakker.

“De eieren”, bracht hij uit. “Je hebt toch niet...”

Elske voelde de woede weer in zichzelf opborrelen: “Zou je niet eerst vragen waar ik geweest ben en of alles goed met me is, voor je weer...” Ze stopte halverwege in haar zin, want John luisterde niet eens! Hij was al uit bed gegleden en snelde de kamer uit. Met een verloren gevoel trok Elske de deken zo ver mogelijk over zichzelf heen en probeerde het weer warm te krijgen. Ze beseftte dat ze er voor het eerst serieus over nadacht haar man te verlaten.

John kwam even later de slaapkamer weer binnen, blijkbaar gerustgesteld dat zijn dierbare eieren onbeschadigd waren. Hij kroop weer het bed in.

“Ik beloof je Elske, als je aan die eieren komt, dan zwaait er wat!” Hierna draaide John zich van haar af om door te slapen.

Elske bleef stijf liggen en liet de ijzige mededeling nog vele malen door haar hoofd spoken voor ze in een verwarde slaap viel.

Opnieuw kreeg ze een nachtmerrie, nog veel heftiger dan tevoren. In deze droom was ze er niet meer getuige van hoe de gevleugelde monsters andere mensen verslonden. Nee, nu was ze zelf het slachtoffer! Ze bevond zich helemaal alleen in de donkere stad en door welke straat of steeg ze ook probeerde te vluchten, overal doken de vreselijke wezens op, met die rood oplichtende ogen. Ze probeerde over een hek te klimmen, maar gleed weg. Ze viel hard achterover op de straatstenen. Felle pijn flitste door haar lijf. Voor ze iets kon doen landde er zo'n monstervleermuis boven op haar. Hij boorde zijn klauwen diep in haar vlees en ze beseftte dat ze geen kant meer uit kon. Het beest slaakte een hoge gil, als een overwinningskreet. Toen boog het zijn kop naar voren. De kaken, bestaand uit drie rijen met puntige roofdiertanden, bewogen zich uiteen, klaar om haar vlees uiteen te rijten.

Op dit moment werd ze wakker. Het duurde even voor ze beseftte dat het hoge geluid dat ze hoorde haar eigen gegil was. Ze trilde over haar hele lijf, voelde haar hart als een bezetene bonken en was doorweekt van het zweet. Zonder dat ze het wilde herinnerde ze zich weer de

vreselijke beelden uit haar nachtmerrie. Vol afschuw draaide ze zich om en schudde woest John's arm. Toch duurde het nog even voor hij wakker werd.

"John, de monsters, de monsters!" Ze had zich half opgericht naast hem en ratelde over haar nachtmerrie.

Haar man glimlachte en legde een hand op haar schouder. "Rustig, maar, het was maar een nachtmerrie, ga maar weer slapen".

Hij praatte als een leraar tegen een trage leerling en niet als de verschrikte echtgenoot die hij had moeten zijn.

"Slapen?", Elske gilte bijna, "Hoe kan ik in hemelsnaam nog slapen? John, help me..."

John streek met zijn hand langs haar natte haren, "Elske toch", glimlachte hij, "morgen komt alles goed. Morgen wordt een mooie dag. Dan komen de eieren uit, dat weet ik zeker!"

Elske sloeg woest zijn hand weg, "Hou toch op met die vervloekte eieren!" Beseffend dat ze aan John geen enkele steun had, stapte ze uit bed.

Die nacht zou ze er niet meer terug keren. Voor ongeveer een uur bleef ze rusteloos door de woonkamer ijsberen, niet wetend wat te doen. Ten slotte besloot ze televisie te kijken om haar malende gedachten tot rust te krijgen en uiteindelijk sukkelde ze op de bank in slaap.

Toen Elske wakker werd door het heldere licht dat door de kieren van de gordijnen de woonkamer in scheen, was haar eerste gevoel er bijna één van opluchting: ze had de dag gehaald. Meteen besepte ze hoe absurd dat was. Ja, ze had de ochtend gehaald, bedacht ze cynisch, maar hoe? Ze voelde zich geradbraakt en tien jaar ouder. Na een lange tijd stond ze langzaam op en sleepte ze zichzelf naar boven, proberend haar zenuwen in toom te houden. Het verbaasde haar niet eens dat ze John in de logeerkamer aantrof op zijn knieën voor de broedmachine.

"Zo, heeft meneer wèl goed geslapen?"

John keek haar verstoord aan en leek zich helemaal niet schuldig te voelen. Hij stond op en spreidde zijn armen.

"Ik wil dat je weg gaat uit deze kamer", zei hij toonloos, "ik wil niet dat je de eieren beschadigt."

"Eieren, eieren?" Opeens kolkte de woede weer door haar aderen, "Jij denkt alleen maar dáár aan? Jij... jij... klootzak!" Ze had niet verwacht het ooit tegen John te zeggen, maar hij leek niet in het minst aangedaan. Hij liep met gespreide armen op haar toe, als een voetbalsteward die een amok makende supporter weg houdt. Het maakte haar nog woester.

"Stik er maar in, John!" Ze stapte naar voren en duwde hem met onvermoede kracht omver. Totaal verrast viel hij achterover en moest een rare halve pirouette maken om niet midden op de broedmachine te vallen. Hij raakte het ding toch nog met zijn arm. Het apparaat schudde hevig op het tafeltje waar het op stond maar bleef ternauwernood staan. Hij sprong meteen weer overeind en voor Elske het wist, sloeg hij haar hard in het gezicht. Met zijn vuist! Ze viel achterover de overloop op en op hetzelfde moment werd de deur van de logeerkamer met een ziedende klap dicht gesmeten. "Verdwijn!", klonk de woedende schreeuw van John, met een nauwelijks herkenbare stem.

Maar dat was precies wat Elske ook wilde. Met een van pijn kloppende kaak en tranen die brandden achter haar ogen, maakte ze dat ze weg kwam. En toen ze even later een flinke dot gas gaf in haar 'Visstick' en de straat uit spoot, besepte ze dat haar vertrek misschien wel definitief was. Met tranen die inmiddels rijkelijk over haar wangen vloeiden, begreep ze dat

ze alles ontvluchtte: haar huis, haar huwelijk en John. Maar bovenal vluchtte ze voor de eieren.

De volgende ochtend, het was zondag, zat Elske tegenover Karin aan de ontbijttafel. Ze voelde zich na een hele slechte nacht ongelooflijk breekbaar en had ook nog nauwelijks een hap naar binnen gekregen.

“Ik vind het zo moeilijk te bevatten, ik had nooit verwacht dat John me ooit zou slaan!”

Karin pakte over de tafel haar beide handen vast en drukte daar geruststellend in; “Het komt allemaal wel weer goed, schat!”

Ze keek op naar Karin; “Maar wat nou als het níet goed komt?” De afgelopen nacht had ze liggend op de campingstretcher eindeloos liggen malen over alles. Ze had wraakzuchtige visioenen gehad over dat ze met een oude honkbalknuppel die hele broedmachine met alles erin kapot had geslagen. Maar vooral had ze zichzelf eindeloos afgevraagd of ze niet meer had moeten doen, dan alweer uit te huilen bij Karin. Wat nou als John zichzelf wat aandeed? Had ze niet een club vrienden moeten optrommelen om hem met geweld weg te halen bij die broedmachine? Of desnoods de politie te bellen?

“Oh, Karin”, snikte ze, “Ik snap er ook allemaal helemaal niets van! Mijn lieve John, waarom doet hij nou zo...?”

Haar vriendin stond op van tafel, knielde naast haar sloeg haar arm troostend om haar schouder. Net op dat moment klapte er een deur en een moment later kwam Mark binnen, Karin’s man. Hij droeg sportkleding en had overduidelijk hardgelopen. “Ach”, bracht hij alleen maar uit.

“Elske is er echt kapot van”, zei Karin zacht tegen hem.

Mark trok snel een stoel bij en vroeg; “Wat scheelt er? Ik hoorde Karin iets vertellen over een ruzie met John over.... Wat? Eieren?”

Elske begreep dat hij nog nauwelijks iets mee moest hebben gekregen van alle toestanden.

“Vertel je anders verhaal nog een keer, schat. Toe, dat lucht vast op”, stelde Karin voor.

Elske knikte en begon met trillende stem te vertellen. Over de wandeling, dat John had geroepen dat hij wat had gevonden en dat hij toen schrok.

“Wacht, waar schrok hij van dan?”, vroeg Mark.

Elske probeerde het zich te herinneren; “Toen ik bij hem kwam zei hij dat hij in zijn gezicht was gespoten door de eieren. Belachelijk natuurlijk, maar...” Opeens viel haar iets in.

“Maar?”, vroeg Karin.

“Wat nu als dat niet zo was?” Elske ging overeind zitten, “Wat nou als er écht iets in zijn gezicht spoot?”

“Gif?”, opperde Mark.

“Nee. Geen gif. Wat nou als dat een soort... drug was?”

“Maar eieren die drugs spuiten...”, mompelde Karin, “dat is echt bespote...”

Elske hief haar hand op om haar de mond te snoeren, “Nee, opeens begin ik iets te begrijpen. Wat nou als het allemaal een ... eh... verdedigingsmechanisme is. Denk je eens in: als de eieren zich bedreigd voelen door iemand, dan scheiden ze die ... stof uit. Wat nou als die stof je gedrag kan beïnvloeden?”

Karin keek haar sprakeloos aan. Maar Mark snapte het als eerste: “Een hallucinerend goedje Dat ervoor zorgt dat diegene opeens juist heel beschermend wordt! Bedoel je dat?”

Elske knikte, “Dat verklaart alles. Waarom John persé die eieren mee wilde nemen en er steeds verder in ging ze te beschermen... Zelfs ten opzichte van mij...” Ze voelde zich gloeien

van opwindning. Eindelijk begreep ze het. En tot haar grote vreugde was John, de man waarvan ze nog steeds hield, niet zelf dader, maar eerder een slachtoffer... Arme, arme John... Opeens verstarde toen ze zich het herinnerde. Ze sprong op van de stoel.

“We moeten naar mijn huis, nu!”

“Maar...”

“De eieren, ze zouden vandaag uitkomen! Misschien is het al te laat!”

“Te laat? Waarvoor?”

“De monstervleermuizen”, zei Elske voor wie alles nu zonneklaar was, “Daar zijn die eieren van! En John broedt ze uit!”

Mark knikte haar toe; “We gaan met mijn auto”, besloot hij vastberaden.

Nog geen tien minuten later waren ze er. Het huis leek in diepe rust. Elske gooide het portier open en rende het pad naar de voordeur op. Toen ze omkeek zag ze dat Karin bij de auto bleef staan, zo te zien doodsbang.

“Wacht jij maar hier”, riep Elske.

Mark riep terwijl hij nog uitstapte: “Maar ik ga mee!”

Elske wachtte ongeduldig op hem, terwijl de angst om John haar keel dichtkneep. Ten slotte liep ze met Mark het laatste stukje naar de voordeur. Ze draaide voorzichtig de sleutel om, voorbereid op alles. Maar het was muisstil toen ze de hal in stapten. Doods. Ze riep John's naam, maar kreeg geen enkele reactie. “Ik ben te laat!”, dacht ze.

“Naar boven”, zei ze tegen Mark en ze begon die zelf te beklimmen. Ze vreesde heel erg dat zo'n vreselijke monstervleermuis haar op de trap zou aanvliegen. Maar alles bleef nog steeds rustig... Met Mark achter haar bereikte ze de overloop. De deur van de logeerkamer stond open, zag ze. Op haar tenen liep ze er naar toe. Toen ze bij de deuropening was aangekomen nam ze eerst een teug adem voor ze het aandurfde een blik in de ruimte te werpen. Niets. Zelfs geen gebrom van de broedmachine, want die stond uit... Maar dat was ook niet meer nodig. In de broedmachine lagen alleen nog een paar opengebroken schalen. Wat het ook was wat er in had gezeten, het was weg... “Shit”, vloekte ze binnensmonds.

“Wat zie je?”, vroeg Mark veel te hard.

“De eieren, ze zijn uitgekomen.”

Mark glimlachte dapper; “Oh, dan komen we vast in de badkamer een stel vrolijke gansjes in het bad tegen, durf ik te wedden...” Zijn lach zag er echter uit als een grimas. Ook hem moest de naargeestige sfeer in het huis niet ontgaan zijn.

“De slaapkamer”, fluisterde ze. Ze vreesde heel erg wat ze daar zou aantreffen, maar ze móest het weten.

Ze liep voorzichtig verder tot ze voor de slaapkamerdeur stond, die op een kier open stond. Met één hand duwde ze de deur helemaal open. Toen verstijfde ze en kon ze geen woord meer uitbrengen.

“Wat is er?”, vroeg Mark gealarmeerd. Hij wurmde zich langs haar om ook de kamer in te kunnen kijken. Hij slaakte een verbijsterde kreet van afschuw en even later nog één. Hij wankelde achteruit.

Elske merkte het niet eens, want ze kon haar blik niet van het tafereel in de slaapkamer halen. Het waren nog niet eens de enorme ravage, de vreemde stank, de wapperende gordijnen of de met donker, bijna zwart, bloed besmeurde lakens op het bed die haar verontrustten. Zelfs niet de donkere vorm die daar midden op het bed lag en waar ze zichzelf dwong niet naar te kijken. Nee, wat haar ècht verontrustte waren de kapotte ramen. Ze zijn

ontsnapt, beseft ze. Pas toen het tot haar doordrong dat ze zich nooit meer veilig zou kunnen voelen, begon ze te gillen.